

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 27. De Confidentia in meritis Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](#)

September, cuum est, ideò contingit, quòd timore,
& diffidentia tua illud Deo occluseris.

Utere hac praxi, ut bene ad Sanctissimam
Eucharistiam sumendam te præpares; & è te-
metipso quære: quis est, qui venit? ad quem
venit? quomodo venit? quare venit?

Opus namque grande est: neque enim
homini præparatur habitatio; sed Deo.
I. Paral. 19. 24.

Quo non oportet igitur esse puriorē
tali fruentem Sacrificio. Linguam, quæ
tremendo nimis sanguine rubescit. Chry-
soft.

D I E S XXVII.

De Fiducia in Meritis IESU Christi.

I.

Merita IESU Christi non minùs, quam
eius satisfactiones, infinita sunt,
plus, quam abundantia sunt. Quanta hæc
in ihi fiduciæ causa? quemadmodum pec-
catum erat malitiæ quodammodo infinita,
quia invaserat Majestatem infinitam; sic
non erat, nisi persona infinita, quæ pro
peccato dignè satisfacere, & compen-
sationem offensæ pacem offerre posset. Ho-
mi-

mine-Deo opus erat ad sarcinendam in-September. juriam Deo factam. Et hoc Christus præstítit. Is, cùm Deus esset, ac proin dignitatis infinitæ, pro omnibus totius mundi peccatis, etiam minimo cordis sui motu satisfacere poterat: pati tamen voluit. Si verò pati volebat, satisfacere levissimum cruciatu poterat: sanguinem nihilominus suum profundere voluit. Si verò profundere sanguinem voluit, unica gutta sufficiens erat: is tamen integros torrentes profudit, & in Cruce mori voluit. Atque sic compensatio ista non solùm æqualis est offensæ, sed eâ etiam superior: siquidem offensa planè finita est, & compensatio reapse infinita: idcirco non modò sufficiens, sed plus, quām abundans est, ut ait Apostolus: *ubi abundavit delictum, superabundavit gratia.*

Rom. 5. 20.

II. Merita, & satisfactiones IESu Christi ad me pertinent, quantum hoc mihi fiduciae incitamentum! merita, & satisfactiones Christi ad nos pertinent; cùm ipse caput nostrum sit, & nos ejusdem membra, eique verè unita. Idcirco, sicut ipse, ceu caput, omnium misericarum nostrarum particeps est, ita omnia sua bona nobis communicat. Cùm igitur Christo uniti simus; *ros autem Christi, inquit Apostolus, ejus* *I. Cor. 3. v. 22. & 23.*

gno-

September. quoque bona omnia vestra sunt. Merita IESU Christi ad nos pertinent; cùm enim ipsi necessarium non sit, ut mereatur, vel satisfaciat pro se, omnia sua merita, & satisfactiones in nos transtulit. Ad nos denique ea pertinent; cùm Pater æternus hanc translationem acceptarit; neque eam potuerit non acceptare; quandoquidem Christi merita nobis propria evadunt ob unionem, qua ipsi conjungimur, tum etiam, quia infinita sunt. Quanto gaudio perfunderetur homo multis gravatus debitis, Si Rex quidam dives juxta, ac potens ostensis ei omnibus thesauris suis diceret: Hæc omnia ad te spectant: ego ea tibi domino? quanta igitur lætitia nobis exultandum, cùm nobis affirmatur, premium sanguinis Dei, ejusque merita, & satisfactiones, quæ infiniti sunt valoris, ad nos spectare? quantam tum esse oportet confidiam nostram?

III. Nostrum duntaxat est, infinita hæc Christi merita, & satisfactiones nobis applicare, & parto nobis jure uti. Ægropidam nihil prodest, præclara habere remedia, si ad ea manum extendere dignatur. Nihil juvat hominem, grandes possidere thesauros, si ijs non fruatur. Quid nobis prodest habere remedium adversus omnia ma-

mala tam efficax , ut est sanguis Christi, si Septembris.
eum nobis non applicemus? quid nos ju-
vat fundum possidere inexhaustum in me-
ritis Christi , si hoc fundo ad expungenda
nostra debita non utamur ? At qua ratione
Christi merita applicare nobis possumus,
nisi per vivam fiduciam, & qui confiden-
tia ista deficere nos potest , si consideremus
profusissimam bonitatem, & benignita-
tem Hominis-Dei erga mortales , & amo-
rem illum immensum , qui eum coëgit in
cruce mori? si consideremus meritorum ,
& satisfactionum ipsius valorem , ipsius
charitatem , liberalitatēmque omnia sua
jura nobis tribuentem cum potestate eo-
rum nobis applicandi pretium ? si verò
hanc in Christi meritis confidentiam ha-
bemus , éstne gratia , quam à Patre æterno
Sperandi jus non habeamus , si eam per
merita filij ipsius flagitemus ? éstne ali-
quid , quod negare nobis possit ?

*Quantumcunque miser peccator sis , noli ani-
mum abijcere , cum in meritis, & satisfactioni-
bus Christi spem habeas ex omnibus miserijs e-
mergendi.*

Divites facti estis in Christo , ita , ut ni-
hil vobis desit in ulla gratia , 1. Cor. 1.
¶ 5. & 7.

Mul-

September. Multum est, quod mea meretur iniquitas; longè majus est, quod mei Redemptoris reposcit pietas: magna est mea iniquitia; verùm major Redemporis iustitia. Aug.

DIES XXVIII.

De Præsentia Dei.

I.

Deus semper est coram me, Deus semper
mecum est, & semper intra me est. Sem-
per est ante me, semper me intuetur, sem-
per de me cogitat, semper etiam propter
me occupatur, quasi præter me in terrarum
orbe nemo foret. Semper est ante me; ego
igitur coram ipso semper esse, & continuò
dicere cum Propheta debedo: vivit Dominus
4 Reg. 3.14 exercituum, in cuius conspectu sto. Quanta
cum reverentia, vel potius, quanto cum
timore coram tanta Majestate versari de-
bedo? quomodo coram Deo id audeam agere,
quod agere coram hominibus non
auderem? Deus me semper intuetur; an
non in omnibus meis actionibus ipsum in-
tueri debedo? an non ipse earum finis esse
debet, sicut earum est principium? ipse de
me semper cogitat. Heu me! quam ingra-
tus